

Arrest

nr. 155 771 van 29 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 november 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 mei 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 25.11.2014: dit document toont niet aan dat betrokkene en de referentie persoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het is dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie: gezien dit attest onleesbaar is, kan onze dienst niet opmaken of dit document een link heeft met de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- factuur Zalando dd. 06.09.2013; factuur Base dd. 03.04.2013; aanvraag installatie Proximus - Essec dd. 24.12.2014; openingsaanvraag van een rekening bij Belfius dd. 24.12.2014: deze documenten vermelden het gezamenlijke adres van betrokkene en de referentiepersoon. Deze informatie is echter gebaseerd op verklaringen van betrokkene bij de respectievelijke afzenders van deze brieven. Ze worden niet ondersteund door de feiten van het administratieve dossier

- attest OCMW dd. 26.02.2015; verklaring van het Agentschap Integratie & Inburgering PRIC Limburg; verklaring dokter Medaer dd. 27.02.2015: deze verklaringen worden beschouwd als verklaringen op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon

Voor zover de voorgelegde facturen en verklaringen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze te recent zijn om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen. Bovendien worden deze gegevens niet ondersteund door de elementen van het administratieve dossier. Immers, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Ze kunnen dus ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar synthesememorie stelt de verzoekende partij het volgende met betrekking tot het eerste middel:

*“*de motiveringsplicht: de schending van het algemeen motiveringsbeginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B.S., 12 september 1991, en de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna genoemd Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980*

“...De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen...”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

“...2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn...”.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“...De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”.

**het beginsel van de fair play*

“...“Fair play” duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht “hem door onoirbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres, door overdreven spoed...”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,49-50)

**het zorgvuldigheidsbeginsel*

“...Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht...”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

**het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel*

“...Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen...”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

“...Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel...”. (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

**artikel 40bis §1 en §2 2° en van artikel 40ter en van artikel 42 §1 en §3 en 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 50 §2 7° b) van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna genoemd K.B. 08.10.1981*

Artikel 40bis §1 en §2 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“...§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden

beschouwd: ...2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond: - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven; c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar; d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek; f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen...".

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"... De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

...

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt...".

Artikel 42 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"...§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid...§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister...".

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"... De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken...".

Artikel 50 §2 7° b) van het K.B. d.d. 08.10.1981:

"...Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:...

7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:...

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2de lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult...".

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

3.1.2. De in het eerste middel ingeroepen schendingen in concreto getoetst aan de bestreden beslissing
Het verblijf van meer dan drie maanden op basis van gezinshereniging wordt aan verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk geregistreeerde partner van de Belg de heer (...) geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de verwerende partij van oordeel is dat "...Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben...Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken ...".

Verzoekende partij zal hieronder aantonen dat de hierboven geciteerde zogenaamde motivering die terug te vinden is in de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht schendt vermits de motivering zowel de facto als de iure onjuist is. Bovendien zal worden aangetoond dat de bestreden beslissing eveneens de andere hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur alsook vermelde wettelijke bepalingen schendt.

Hetgeen verzoekende partij in toepassing van artikel 40bis §1 en §2 2° en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en in toepassing van artikel 50 § 2 7° b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 dient te bewijzen, is dat zij de hoedanigheid heeft van familielid van de burger van de Unie/ familielid van een Belg die de burger van de Unie / de Belg begeleidt of zich bij de burger van de Unie / de Belg voegt, hetgeen in casu betekent dat verzoekende partij dient aan te tonen dat:

- verzoekende partij de wettelijk geregistreeerde partner is van een Belg die verzoekende partij begeleidt of waarbij verzoekende partij zich voegt en waarmee verzoekende partij een bewezen naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt
- zij en haar Belgische partner met elkaar komen samenleven
- zij en haar partner ouder dan 21 jaar zijn
- zij en haar partner ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon
- zij en haar partner geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek
- ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen
- de Belgische partner samen met verzoekende partij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt
- de Belgische partner samen met verzoekende partij over behoorlijke huisvesting beschikt
- de Belgische partner over een ziekteverzekering beschikt die de risico's in België voor verzoekende partij en voor haar partner dekt.

Behalve over de vereiste van het bewijs van een duurzame en stabiele partnerrelatie wordt door de verwerende partij geen discussie gevoerd noch in de bestreden beslissing noch in de nota - de nota voert zelfs geen repliek over de argumentatie van verzoekende partij betreffende het wel degelijk aangetoond zijn van een stabiele en duurzame partnerrelatie, zie infra - omtrent het aangetoond zijn van voormelde wettelijke vereisten die inderdaad ontegenzeggelijk vaststaan gelet op de hierna volgende bijgebrachte stukken:

- stuk 2.a.: nationaal paspoort van verzoekende partij afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten met nummer NR8598928
- stuk 4: verklaring van wettelijke samenwoning verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (...) ondertekend voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Dilsen-Stokkem op 25 november 2014
- stuk 10: bijvoegsel huurovereenkomst d.d. 27 november 2014 van Ons Dak waarbij verzoekende partij toetreedt tot de huurovereenkomst van haar Belgische partner de heer (...) betreffende de "...woning gelegen te (...)..."
- stuk 12: verklaring van lidmaatschap van De Voorzorg op naam van verzoekende partij

- stuk 13:

13.a.

arbeidsovereenkomst voor arbeid(st)ers voor onbepaalde tijd bouwnijverheid tussen de Belgische partner van verzoekende partij de heer (..) en zijn werkgever Socalim NV d.d. 18 augustus 2010

13.b.

kaart 'constructiv' 2014-2015 op naam van de Belgische partner van verzoekende partij de heer (..)

13.c.

uitkeringsattest d.d. 2 maart 2015 Primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen periode december 2014-februari 2015 op naam van de Belgische partner van verzoekende partij de heer (..) van De Voorzorg

13.d.

rekeninguittreksel d.d. 27 februari 2015 t.b.v. de maandelijks aan de Belgische partner van verzoekende partij de heer El Yazi Zet uitgekeerde vergoeding van het Fonds voor Arbeidsongevallen t.b.v. 294,19 euro

- stuk 14:

arbeidsovereenkomst arbeiders - bepaalde duur - deeltijds tussen verzoekende partij en haar werkgever de heer Tsacalakis Georgios d.d. 6 februari 2015

- stuk 15:

bewijzen van Western Union geldstortingen naar de vader van verzoekende partij in Marokko door de Belgische partner van verzoekende partij de heer (..) d.d. 12 december 2013, 18 augustus 2014 en 14 oktober 2014.

De verwerende partij gaat in de bestreden beslissing op voormelde elementen/voorwaarden niet in - deze zijn ook volstrekt onbetwistbaar - doch neemt de bestreden beslissing enkel en alleen omdat zij van oordeel is dat er in casu een probleem is met de vereiste van het aantonen van "...een duurzame en stabiele relatie te hebben...".

Desbetreffend zijn de hierna volgende stukken bij de aanvraag gevoegd:

- stuk 5: verklaring d.d. 26 februari 2015 van juriste Masja Vossen van het OCMW Dilsen-Stokkem:

"...Bij deze bevestig ik, Masja Vossen, in mijn hoedanigheid van juriste van de dienst Rechtshulp van OCMW Dilsen-Stokkem, dat de heer (..), wonende (..), samen met mevrouw (..) op 5 februari 2013 en op 9 september 2014 bij mij op consultatie gekomen is.

Mevrouw (..) verbleef sinds 2009 in België op grond van haar huwelijk met een andere man. Na de echtscheiding werden haar verblijfsdocumenten ingetrokken.

De heer (..) en mevrouw (..) verklaarden dat zij sinds 2011 een relatie hadden, die zij wilden bestendigen. Zij kwamen om advies vragen om de verblijfssituatie van mevrouw (..) te legaliseren..."

- stuk 6: verklaring van de heer Wim Thiry van de Juridische helpdesk van het Agentschap Integratie en Inburgering-PRIC Limburg:

"...Betreft: duurzaam karakter van de relatie tussen (..) en (..).

Voornoemde personen bezochten ons loket een eerste keer op 2 april 2013 met betrekking tot hun partnerschap. Nadien hebben ze onze dienst nog enkele keren gecontacteerd met het oog op het verkrijgen van de nodige juridische informatie..."

- stuk 7: verklaring d.d. 27 februari 2015 van dokter Henri Medaer:

"...Bij deze kan ik bevestigen dat de Heer (..) in een medische overmacht is ...(onleesbaar woord) van een werkongeval en sinds november 2013 samen met zijn vriendin (..) voor zijn palliatieve moeder...(onleesbare naam) zorgen en samen wonen op (..)..."

- stuk 8: drie foto's waarop verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (..) te zien zijn; op één van de foto's is ook de mama van de heer (..) te zien - verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (..) staan samen in voor de palliatieve zorg van de mama van de heer (..)

- stuk 9: factuur d.d. 3 april 2013 van BASE op naam van "...(..)..."(stuk 9.a.), factuur d.d. 6 september 2013 van zalando op naam van "...(..)..."(stuk 9.b.), aanvraag d.d. 24 december 2014 Proximus op naam van "...(..)..." Dilsen-Stokkem...(stuk 9.c.), openingsaanvraag van een rekening Belfius d.d. 24 december 2014 op naam van "...(..)..."(stuk 9.d.)

- stuk 10: bijvoegsel huurovereenkomst d.d. 27 november 2014 van Ons Dak waarbij verzoekende partij toetreedt tot de huurovereenkomst van haar Belgische partner de heer (..) betreffende de "...woning gelegen te 3650 Stokkem - Senator G. Rutenstraat 1..."

Verzoekende partij is van oordeel dat voormelde stukken wel degelijk afdoende aantonen dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (..) elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag - dus minstens sedert 25 november 2012 - kennen met drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer / afdoende aantonen dat verzoekende partij met haar Belgische partner de heer (..) één jaar - dus minstens sedert 25 november 2013 - ononderbroken samen woont te 3650 Dilsen-Stokkem, Senator G. Rutenstraat 1.

Dat de relatie tussen verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (..) effectief duurzaam en stabiel is, wordt - zoals hierboven reeds gesteld - eens te meer aangetoond door het gegeven dat zij

samen op 25 november 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd bij de gemachtigde beambte E. Wetzels voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Dilsen-Stokkem. (stuk 4); het is evident dat men zulks niet doet indien de relatie niet stabiel en duurzaam is.

De verwerende partij aanvaardt de voormelde stukken niet als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie van verzoekende partij met haar Belgische partner de heer (...). Dit ten onrechte!

De desbetreffende overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing zijn immers de facto en de iure onjuist en onzorgvuldig en onredelijk beoordeeld.

Verzoekende partij zet hieronder uiteen waarom.

De verwerende partij formuleert de bestreden beslissing alsof elk bijgebracht stuk op zich niet voldoende is om te besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Het is natuurlijk evident dat de verwerende partij de bijgebrachte stukken in zijn totaliteit moet bekijken en samen lezen en indien dit wordt gedaan, kan men niet anders dan besluiten dat is aangetoond dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (...) elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag - dus minstens sedert 25 november 2012 - kennen met drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer / is aangetoond dat verzoekende partij met haar Belgische partner de heer (...) één jaar - dus minstens sedert 25 november 2013 - ononderbroken samen woont te 3650 Dilsen-Stokkem, Senator G. Rutenstraat 1.

Verzoekende partij betwist evident niet dat de verklaring wettelijke samenwoning maar dateert van 25 november 2014. Echter doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de overige hiervoor vermelde bij de aanvraag gevoegde stukken 5 t.e.m. 10 afdoende aantonen dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (...) elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag - dus minstens sedert 25 november 2012 - kennen met drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer / aantonen dat verzoekende partij met haar Belgische partner de heer (...) één jaar - dus minstens sedert 25 november 2013 - ononderbroken samen woont te 3650 Dilsen-Stokkem, Senator G. Rutenstraat 1.

De foto's zijn inderdaad ongedateerd maar desbetreffend dient te worden gesteld dat deze samen met de andere en in het geheel van de bijgebrachte stukken moeten worden bekeken en beoordeeld.

15/24

Op de foto's is duidelijk te zien dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (...) een relatie hebben en een goede band met de moeder van de heer (...) waarvoor verzoekende partij samen met haar Belgische partner de heer (...) sedert november 2013 de palliatieve zorg opneemt zoals trouwens bevestigd door dokter Medaer in zijn verklaring (stuk 7). Ten onrechte houdt de verwerende partij hiermee geen rekening hetgeen meteen ook aantoon dat de verwerende partij bij haar beoordeling onzorgvuldig en onredelijk te werk gaat.

Van het getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie (stuk 16) beweert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat dit onleesbaar is; verzoekende partij heeft dit stuk in origineel afgegeven aan de beambte van Dilsen-Stokkem die dit waarschijnlijk heeft gekopieerd en in kopie heeft overgemaakt aan de verwerende partij; een kort telefoontje of mail had volstaan om een leesbaar document te ontvangen. Zulke overweging toont de onzorgvuldigheid en onredelijkheid aan waarmee de verwerende partij bij haar beoordeling te werk gaat.

Van de onder stuk 9.a. t.e.m. 9.d. bijgebracht stukken - facturen en aanvragen - erkent de verwerende partij dat deze stukken inderdaad het gezamenlijke adres vermelden van verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (...) maar naar het oordeel van de verwerende partij kan met deze stukken toch geen rekening worden gehouden aangezien naar het oordeel van de verwerende partij "...Deze informatie is echter gebaseerd op verklaringen van betrokkene bij de respectievelijke afzenders van deze brieven. Ze worden niet ondersteund door de feiten van het administratieve dossier...". Welke feiten van het administratief dossier worden bedoeld, is niet vermeld zodat verzoekende partij er het raden naar heeft wat hiermee wordt bedoeld. Voor zo ver de verwerende partij met "...de feiten van het administratief dossier..." zou bedoelen de verklaring van wettelijke samenwoning d.d. 25 november 2014 herhaalt verzoekende partij dat de datum van de verklaring van wettelijke samenwoning geen afbreuk doet aan het gegeven dat de overige hiervoor vermelde bij de aanvraag gevoegde stukken 5 t.e.m. 10 afdoende aantonen dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (...) elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag - dus minstens sedert 25 november 2012 - kennen met drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer / aantonen dat verzoekende partij met haar Belgische partner de heer (...) één jaar - dus minstens sedert 25 november 2013 - ononderbroken samen woont te 3650 Dilsen-Stokkem, Senator G. Rutenstraat 1. Redelijkerwijze kan trouwens ook niet worden ontkend dat banken als Belfius en ondernemingen als Proximus-Essec bij aanvragen voor de opening van een rekening (stuk 9.d.) / voor de aansluiting van een telefonie/internet/tv/gsm-pack (stuk 9.c.) de identiteits- en localisatiegegevens wel degelijk verifiëren en ook als zalando (stuk 9.b.) in september 2013 een pakket levert worden adres en bestemming op dat adres geverifieerd! Ook aan de op de factuur d.d. 3 april 2013 van BASE (stuk 9.a.) vermelde gegevens kan in samen lezing met de andere bijgebrachte stukken niet worden getwijfeld m.n. dat verzoekende partij op dat moment al samen

woonde met haar Belgische partner de heer (..) te 3650 Dilsen-Stokem, Senator G. Ruttensstraat 1. De desbetreffende overwegingen van de verwerende partij houden dan ook de facto en de iure geen steek hetgeen opnieuw de onzorgvuldigheid en onredelijkheid in hoofde van de verwerende partij aantoonde. Van de onder stuk 5, 6 en 7 bijgebrachte verklaringen meent de verwerende partij dat deze niet in overweging genomen kunnen worden aangezien "...verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden...". Verzoekende partij acht deze overweging van de verwerende partij werkelijk een brug te ver. Dat verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, slaat de facto en de iure nergens op. Mensen die politiek asiel aanvragen, worden om al dan niet bescherming te krijgen beoordeeld op de verklaringen die zij afleggen, strafzaken worden vaak beoordeeld alleen maar op verklaringen en in dit kader zou de verwerende partij geen rekening kunnen houden met verklaringen.

Dergelijke verklaringen kunnen trouwens wel degelijk getoetst worden. De verwerende partij kan de verklaarders zelf de nodige vragen stellen of hen laten ondervragen door wijkagent of dergelijke; de gegevens van de verklaarders staan op de verklaringen en zijn dus in het bezit van de verwerende partij. Bovendien zijn in deze de verklaringen afgelegd door een ambtenaar van het OCMW, een ambtenaar van het Agentschap Integratie en Inburgering en door een dokter; het gaat dan ook al überhaupt niet op om te twijfelen aan hetgeen deze personen verklaren m.n. dat betrokkenen op bepaalde momenten op 5 februari 2013 en 9 september 2014 (OCMW) en een eerste keer op 2 april 2013 (Agentschap) bij hen te rade zijn geweest betreffende hun relatie; ook een dokter-huisarts kent evident de familiale situatie en ook desbetreffend is er geen objectieve reden om te twijfelen aan zijn verklaring en nogmaals, bij twijfel, kan dit gemakkelijk worden geverifieerd.

Dat de facturen en verklaringen te recent zijn, is ook onjuist. De facturen van BASE en zalando dateren van 3 april 2013 en van 6 september 2013 (stuk 9.a. en stuk 9.b.). De verklaringen (stuk 5 stuk 6 en stuk 7) hebben het over o.m. 5 februari 2013 en 2 april 2013 en november 2013. Niet alleen is dit in samen lezing met de andere en alle bijgebrachte stukken voldoende om één jaar samen woning tenminste vanaf 25 november 2013 aan te tonen doch redelijkerwijze moet hieruit ook worden afgeleid dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (..) elkaar al minstens 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag in de wettelijke voorziene modaliteiten - zijnde minstens vanaf 25 november 2012 - kennen. Men gaat niet vanaf de eerste dag van een relatie info vragen; de relatie moet op die momenten al een tijd bezig zijn geweest, anders gaat men zich niet bevragen. Ook op dit punt zijn de overwegingen van de verwerende partij dus niet juist zowel de facto als de iure en is de beoordeling van de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk.

Verzoekende partij is verbaasd - om niet te zeggen gechoqueerd - vast te stellen dat de verwerende partij in de nota zelfs geen moeite doet om op bovenstaande toch uitvoerige argumentatie te repliceren, deze te weerleggen doch er zich van af maakt door enkel en alleen en uiterst vaag en gestandaardiseerd te stellen dat "...voor zoveel als de formele motiveringsplicht wordt geviseerd, het middel als niet ontvankelijk kan worden afgedaan, nu de bestreden beslissing in feite en in rechte werd gemotiveerd. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht worden de draagkrachtige redenen opgegeven waarom niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden...In het middel bezondigt verzoekende partij zich aan een welles-nietes retoriek waarbij zij niet anders behaalt dan de bevestiging van de feitelijke gegevens die onderliggend zijn aan de in de bestreden beslissing opgenomen motivering..." dit terwijl bovenstaande argumentatie precies het tegendeel bewijst!

Samenvattend:

De bijgebrachte stukken samen gelezen tonen afdoende aan dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (..) elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag - dus minstens sedert 25 november 2012 - kennen met drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer / tonen afdoende aan dat verzoekende partij met haar Belgische partner de heer (..) één jaar - dus minstens sedert 25 november 2013 - ononderbroken samen woont te 3650 Dilsen-Stokem, Senator G. Ruttensstraat 1. De desbetreffende overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing zijn derhalve zowel de facto als de iure onjuist zodat de bestreden beslissing het algemeen motiveringsbeginsel van behoorlijk bestuur en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 schendt. Door de bijgebrachte stukken niet samen te lezen en zoals hierboven uiteengezet, deze niet zorgvuldig en redelijk te beoordelen, handelt de verwerende partij tevens onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play zodat de bestreden beslissing tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de fair play schendt.

In elk geval schendt de bestreden beslissing artikel 40bis §1 en §2 2° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 50 §2 7° b) van het K.B. d.d. 8 oktober 1981.

Immers, tonen - zoals hierboven aangetoond - de bijgebrachte stukken samen gelezen wel degelijk afdoende aan dat verzoekende partij en haar Belgische partner de heer (..) elkaar tenminste twee jaar

voorafgaand aan de aanvraag - dus minstens sedert 25 november 2012 - kennen met drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer / tonen de stukken afdoende aan dat verzoekende partij met haar Belgische partner de heer (...) één jaar - dus minstens sedert 25 november 2013 - ononderbroken samen woont te 3650 Dilsen-Stokkem, Senator G. Ruttenstraat 1.

De duurzame stabiele relatie is dus bewezen alsook is - zoals eveneens hierboven aangetoond - voldaan aan de andere wettelijk gestelde voorwaarden.

Verzoekende partij had dan ook in het bezit moeten gesteld worden van een verblijfsvergunning; er zijn in haren hoofde desbetreffend geen beletsels van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren schendt de bestreden beslissing bovenop het reeds uiteengezette dan ook tevens artikel 42 §1 en §3 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 die bepalen dat "...§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister..." (artikel 42 § 3 van de Vreemdelingenwet) en "... De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken..." (artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980).

Alleszins heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met "...het geheel van de elementen van het dossier..." zoals vereist door artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Alwaar de verwerende partij in de nota schrijft - en dit als enige standaardoverweging - dat "...Het middel zoals uiteengezet leidt niet tot de vaststelling als zou de bestreden beslissing genomen zijn met miskennis van de feitelijke gegevens en als zou de wet niet redelijkerwijs zijn toegepast. Het middel is daardoor niet ontvankelijk, minstens ongegrond..." mist dit dan ook elke grondslag. Op welke basis het eerste middel überhaupt onontvankelijk verklaard zou moeten/kunnen worden, ontgaat verzoekende partij en wordt trouwens door de verwerende partij ook niet aangetoond.

Samenvattend:

Door het aangetoonde bewijs van de duurzame en stabiele partnerrelatie niet in aanmerking te nemen en de overige voorwaarden niet te betwisten - deze zijn ook ontegenzeggelijk vervuld - en door geen rekening te houden met het geheel van de elementen van het dossier en door onder deze omstandigheden het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren terwijl er in hoofde van verzoekende partij geen beletsels zijn van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid schendt de bestreden beslissing artikel 40bis §1 en §2 2° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 50 §2 7° b) van het K.B. d.d. 08.10.1981 alsook artikel 42 §1 en §3 en artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Bovendien handelt de verwerende partij hierdoor onzorgvuldig en onredelijk en getuigt zij van een gebrek aan fair play en voldoet zij niet aan haar motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet. De bestreden beslissing schendt dan ook ook in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van motivering en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Het eerste middel is integraal ontvankelijk en gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel

vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 40bis, §2, 2° a) van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt :

“De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben”

Conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voormelde eveneens van toepassing op familieleden van een Belg.

2.7. Het komt de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid toe te beoordelen of de bewijsstukken die de verzoekende partij heeft neergelegd voldoen aan hetgeen bepaald is in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad wijst erop dat het aantonen van een duurzame en stabiele relatie in de zin van voormelde bepaling een voorwaarde is waaraan de verzoekende partij moet voldoen ten einde een verblijfsrecht als partner in een duurzame relatie te verkrijgen. Het gegeven dat zij voldoet aan de andere voorwaarden, zoals zij met verwijzing naar diverse stukken komt te stellen, ontslaat haar niet van de verplichting het duurzame en stabiele karakter van haar relatie aan te tonen conform de wettelijke bepaling ter zake. Indien blijkt dat verzoekende partij dit niet kan aantonen, wordt het verblijf geweigerd en dit ongeacht of verzoekende partij voldoet aan de overige voorwaarden.

2.9. Verzoekende partij verwijst naar de door haar neergelegde stukken en betoogt dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarde inzake het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie.

2.10. De Raad wijst erop dat de verwerende partij voormelde stukken in ogenschouw heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze niet afdoende zijn als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie: *“-verklaring wettelijke samenwoning dd. 25.11.2014: dit document toont niet aan dat betrokkene en de referentie persoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het is dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- *getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie: gezien dit attest onleesbaar is, kan onze dienst niet opmaken of dit document een link heeft met de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
 - *factuur Zalando dd. 06.09.2013; factuur Base dd. 03.04.2013; aanvraag installatie Proximus - Essec dd. 24.12.2014; openingsaanvraag van een rekening bij Belfius dd. 24.12.2014: deze documenten vermelden het gezamenlijke adres van betrokkene en de referentiepersoon. Deze informatie is echter gebaseerd op verklaringen van betrokkene bij de respectievelijke afzenders van deze brieven. Ze worden niet ondersteund door de feiten van het administratieve dossier*
 - *attest OCMW dd. 26.02.2015; verklaring van het Agentschap Integratie & Inburgering PRIC Limburg; verklaring dokter Medaer dd. 27.02.2015: deze verklaringen worden beschouwd als verklaringen op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- Voor zover de voorgelegde facturen en verklaringen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze te recent zijn om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen. Bovendien worden deze gegevens niet ondersteund door de elementen van het administratieve dossier. Immers, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Ze kunnen dus ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.”*

2.11. Verzoekende partij ontkent niet dat zij pas op 25 november 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, liggen er geen objectieve gegevens voor waaruit blijkt dat zij voor datum van de aanvraag gedurende minstens één jaar onafgebroken heeft samengewoond met haar partner. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat verzoekende partij en haar partner elkaar al minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen.

Het loutere feit dat verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoonst heeft afgelegd, maakt niet dat daarmee voldaan is aan de voorwaarden waaraan de relatie moet voldoen om als duurzaam en stabiel beschouwd te worden.

Uit het attest van het OCMW blijkt enkel dat verzoekende partij samen met haar partner op consultatie kwam op 5 februari 2013 en op 9 september 2014. Dit toont evenwel niet aan dat verzoekende partij minstens sinds 25 november 2013 onafgebroken samenwoonden of dat verzoekende partij en haar partner minstens sinds 25 november 2012 elkaar kennen. Voorts blijkt dat de jurist van het OCMW enkel de verklaring van de verzoekende partij en haar partner attesteert dat zij sinds 2011 een relatie hebben doch, zoals de verwerende partij terecht bemerkt in de bestreden beslissing, kunnen verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. De Raad ziet voorts niet in wat de meerwaarde zou zijn om de attesterende persoon te ondervragen, gelet op voorgaande.

Uit het attest van het Agentschap Integratie en Inburgering dat stelt dat verzoekende partij en haar partner het loket bezochten op 2 april 2013 en nadien nogmaals contact opnamen inzake hun partnerschap, blijkt evenmin dat verzoekende partij en haar partner elkaar al minstens sinds 25 november 2012 kennen of dat zij minstens sinds 25 november 2013 onafgebroken samenwonen. Ook hier ziet de Raad de meerwaarde van een persoonlijke ondervraging niet in.

Het doktersattest vermeldt dat verzoekende partij samen met haar partner sinds november 2013 voor zijn moeder zorgt zodat hieruit geenszins blijkt dat verzoekende partij en haar partner elkaar al sedert twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Waar de arts nog attesteert dat verzoekende partij al sinds november 2013 samenwoont met haar partner is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat dit een verklaring op eer betreft die niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden en dat deze verklaring niet ondersteund wordt door de gegevens van het rijksregister, waarmee de verwerende partij doelt op het feit dat verzoekende partij zich pas op dit adres heeft laten inschrijven naar aanleiding van de verklaring van wettelijke samenwoning. Tevens blijkt dat de huurovereenkomst pas op 27 november 2014 op beider naam werd aangegaan. In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met hetgeen geattesteerd werd in het doktersattest. Het betoog dat een dokter evident de familiale situatie kent, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling.

Verzoekende partij ontkent evenmin dat de voorgelegde foto's ongedateerd zijn zodat niet kan ingezien worden hoe deze foto's het bewijs kunnen leveren van het feit dat zij al minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwoont met haar partner of dat zij haar partner al minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kent. De verwerende partij betwist ook niet dat verzoekende partij een partner heeft, maar dit gegeven op zich volstaat niet om een verblijf te verkrijgen zonder dat voldaan is aan de in de wet opgelegde voorwaarden.

De Raad stelt verder vast dat het stuk "getuigschrift maatschappelijke oriëntatie" dat zich in het administratief dossier bevindt, inderdaad niet duidelijk leesbaar is doch kan de Raad opmaken dat uit dit getuigschrift geen link blijkt tussen verzoekende partij en haar partner zodat het motief dat uit dit getuigschrift niet kan opgemaakt worden of er een link is met de aangehaalde relatie niet onderuit wordt gehaald. Verzoekende partij betoogt ook geenszins dat uit dit getuigschrift wel degelijk een link blijkt met haar partner.

Ook de facturen die de verzoekende partij voorlegt waaruit het gemeenschappelijk adres blijkt zijn van te recente datum om enerzijds het bewijs te leveren dat verzoekende partij en haar partner elkaar al minstens twee jaar kennen voor de aanvraag en is het evenmin kennelijk onredelijk dat de gemachtigde anderzijds oordeelt dat deze facturen opgesteld werden op verklaring van betrokkenen en dus niet het bewijs leveren dat verzoekende partij en haar partner minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken hebben samengewoond daar dit eveneens wordt tegengesproken door de gegevens van het rijksregister. Verzoekende partij betoogt wel dat ondernemingen de localisatiegegevens checken, maar zij laat na uiteen te zetten op welke manier dit dan wel gebeurt waaruit onomstotelijk kan vaststaan dat verzoekende partij en haar partner reeds één jaar onafgebroken samenwonen voor de aanvraag. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij zich steunt op objectieve bronnen om een afweging te maken van de voorgelegde stukken en te besluiten dat de objectieve informatie opweegt tegen stukken waarvan niet bewezen is dat het gezamenlijk adres niet louter op basis van de verklaringen van verzoekende partij en haar partner gekend is bij de ondernemingen die facturen opstellen.

Met haar betoog dat de voorgelegde stukken in hun totaliteit moeten worden bekeken, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij alle voorgelegde stukken op hun merites heeft beoordeeld en daaruit afgeleid heeft dat deze stukken niet aantonen dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om verblijf te verkrijgen in het kader van een duurzame en stabiele relatie.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Artikel 8 van het E.V.R.M.:

"... 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen..."

Artikel 22 van de Grondwet:

"... Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald ..."

"...Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen..." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

"...Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel..." (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

3.2.2. De in het tweede middel ingeroepen schendingen in concreto getoetst aan de bestreden beslissing Door de weigering van het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 wordt het recht op gezinsleven en privé-leven van verzoekende

partij geschonden, m.i.h.b. schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet en in het licht daarvan ook het redelijkheids-/proportionaliteits-/evenredigheidsbeginsel. Artikel 8 E.V.R.M. heeft directe werking, is rechtstreeks toepasselijk in het intern Belgisch recht en is een bepaling van openbare orde. Dit is o.m. bevestigd in volgende rechtspraak: Cass. AR C. 96.217.F, 19.09.1997, onuitg.; R.v.St. nr. 38.739,13.02.1992, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; R.v.St. nr. 29.009,10.12.1987.

De bestreden beslissing belet verzoekende partij om haar privé- en gezinsleven samen met haar Belgische partner de heer El Yazı Zet geboren en getogen in België verder op en uit te bouwen in België.

Verzoekende partij heeft sedert voorjaar 2012 een relatie met haar Belgische partner de heer El Yazı Zet, enige maanden later zijn zij gaan samen wonen zodat zij derhalve geruime tijd samen wonen en sedert 25 november 2014 zijn zij ook verbonden middels een verklaring van wettelijke samenwoning.

Er is dus ten eerste wel degelijk sprake van een privé- en gezinsleven in België.

In tweede instantie dient te worden gesteld dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden aangevraagd op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 met bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging is in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij en haar Belgische partner.

Door de bestreden beslissing wordt het verzoekende partij immers onmogelijk gemaakt om haar in België gesitueerde gezinsleven met haar Belgische partner met wie zij sedert jaren een relatie heeft en met wie zij samenwoont - verzoekende partij werkt ook in België - in België verder op en uit te bouwen.

Vraag die zich vervolgens stelt is of dergelijke inmenging in het gezinsleven en privé-leven van verzoekende partij noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat enkel en alleen voldaan is aan het criterium "noodzakelijk in een democratische samenleving" indien er een dwingende sociale behoefte is en de getroffen maatregel - in casu de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden aangevraagd op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 - in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

In dit kader is het naleven van het proportionaliteitsbeginsel en het maken van de juiste afweging tussen het zogenaamde beoogde doel en de ernst van het raken aan het recht van verzoekende partij en haar Belgische partner op respect voor hun in België gesitueerde gezinsleven dan ook van primordiaal belang.

20/24

Deze afweging is niet gemaakt en de afweging moet alleszins doorwegen ten voordele van het gezinsleven van verzoekende partij en haar Belgische partner de heer El Yazı Zet!

De verwerende partij kan niet anders dan de realiteit voor ogen zien dat verzoekende partij en haar Belgische partner al meerdere jaren een duurzame stabiele relatie hebben, in België samen wonen, in België werken en derhalve niet (het risico lopen) ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk!

Hoe kan dan worden verantwoord dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten? Hiervoor is geen verantwoording!

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel alsook artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet schendt.

In dit opzicht verwijst verzoekende partij naar het arrest nr. 112.059 d.d. 30.10.2002 van de Raad van State alwaar de Raad oordeelt:

"...Considérant qu'en l'espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public ...".

(vrij vertaald: Overwegende dat in casu de lacunaire en stereotype motivering van de bestreden beslissing niet aantoonde dat er welk danige verificatie dan ook is gedaan door de tegenpartij wat betreft het noodzakelijke zoeken naar een evenwicht of naar een elementaire evenredigheid tussen de rechten van verzoeker en het belang van de nationale veiligheid of de openbare orde.)

In de nota geeft de verwerende partij te kennen dat de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. "...niet tot gevolg heeft dat de vreemdeling zijn keuze van verblijf/vestiging kan opdringen aan een Staat in weerwil met de nationale regelgeving...". In casu is de vreemdelingenwet - zoals hierboven aangetoond - niet correct toegepast zodat artikel 8 van het E.V.R.M. alleszins speelt.

Van verzoekende partij en haar Belgische partner kan gelet op de hierboven geschetste omstandigheden niet redelijkerwijze worden verwacht dat het gezinsleven dat zij hebben elders dan België wordt verder gezet.

Samenvattend:

De redenering van de verwerende partij komt er op neer dat de wettelijk geregistreerde partner van een Belg die samen al meerdere jaren in België een duurzame en stabiele relatie hebben en samen in België wonen en in België werken een waardig en toereikend leven leidend zonder beroep te doen op de sociale bijstand geen recht heeft op gezinshereniging. Dit is een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. en van artikel 22 van de Grondwet en in het licht daarvan van het redelijkheid-/proportionaliteitsbeginsel te meer daar de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in deze niet correct is toegepast.

Het tweede middel is integraal gegrond.

Tot slot: in de nota vraagt de verwerende partij "...De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring te verwerpen...". Verzoekende partij merkt op dat zij geen schorsing vraagt."

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.14.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.14.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.14.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door

artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.14.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.14.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.14.6. Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoekende partij in België een gezinsleven heeft opgebouwd en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, verhindert op zich niet de voorzetting van het gezinsleven elders of in het land van herkomst. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft of dat zij beiden in België werken vormen op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders dan in België.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.15. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hetzelfde kan gezegd worden waar de verzoekende partij een schending van haar privéleven ontwaart.

2.16. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER